

Eram copil în anii 50-60, dar sunt imagini care rămân clișee în mentalul meu. Încerc să dau timpul înapoi și să fac o frescă a Otopeniilor din anii 50-60, să exprim sentimentele pe care un copil eliberat de prejudecăți și ideologii le exprimă liber și nevinovat. Era o perioadă în care societatea (oamenii și locurile) se opuneau schimbărilor. Otopeniile erau un loc ca multe altele din România în care viața își urma cursul: mă trezeam dimineața și după ce mamaia și mama încercau să mă provoace să mănânc smântâna care se aduna pe deasupra laptelui pus la bățut cu câteva zile înainte, ieșeam la poartă sau mă urcam pe gard să văd cirezile de vite cu tălângi la gât care plecau spre islaz. Treceau prin colbul străzilor și însoțite de țipetele văcarilor care le adunau de la fiecare gospodar, mergeau parcă voioase spre verdele pășunilor din câmp. Acest spectacol se întâmpla în fiecare dimineață, scotea la poartă bătrânii satului care comentau cu plăcere ce s-a întâmplat înainte în sat, cum arată vacile satului și cum mai decurg întovărășirea și colectivizarea.

Ei, cei mai bătrâni, care fuseseră oameni puternici și dinamici în perioada interbelică, cei care aprovizionaseră zeci de ani multe cartiere ale Bucureștilor cu lapte proaspăt și gras, chiar nu credeau că se va întâmpla să-și piardă proprietățile, să rămână simpli muncitori agricoli - ce sinistru suna - la stat. Nu era bogăție și lux în gospodăriile acestor țărani care trăiau din ceea ce produceau singuri, prin truda lor, dar aveau cea mai mare bogăție pe care o are un om în viață: libertatea. Libertatea destinului lor, libertatea de a se mișca și bucura de viețile lor. Cele mai multe case erau făcute din chirpici (pământ cu paie) cu prispă și parmaclâc și cu o zonă mare de pământ în fața ei astfel încât toate animalele care veneau seara de la câmp și plecau dimineața să se poată aduna, proprietarul să le numere, să le mângâie și să le ducă spre grajduri spre a fi mulse. Era ca un ritual care se încastrase ontologic în viețile lor. Eră animalele care creeau bunăstare familiilor. Și dimineața și seara, alaiul vacilor din Otopeni era însoțit de lătrăturile unor câini care ajutau să se pună ordine în cireadă, iar din curți răspundeau câinii de pază ai bătăturii gospodăriilor. Un nor de praf se ridica în urma lor, viața își urma cursul iar mica mea comună încerca să se opună istoriei trăind în eternitate.

Dimineața și seara era un freamăt pe străzi produs de gospodarii noștri care se duceau la lucrările câmpului, cirezi de animale, căruțe cu pluguri și grape în ele, iar din când în când trecea și câte un tractor care strica liniștea și normalitatea unei lumi care trebuia să dispară. Câinii lătrau, găinile cotcodăceau, iar rațele și găștele care de colo mai mult erau pe stradă prin șanțurile pline cu apă sau prin preajma fântânilor mari cu cumpănă, care nu erau multe, dar asigurau seara apa proaspătă pentru păsări și animale. Lângă fântâni erau bușteni groși scobiți special pentru a fi folosiți ca adăpători pentru animalele satului.

Noi, toți copiii de pe ulițe, care jucam fotbal, „nouă pietre”, tingla, poarca și multe alte jocuri ale copilăriei, însoțeam de dimineața până seara evenimentele și rânduielile care se întâmplau în sat. Când treceau pe uliță milițianul, agentul comunal sau preotul, în semn de respect ne opream. Unii ne mângâiau, alții ne certau, iar după aceea în urma lor reluam jocurile și mai hotărât stârnind un nor de praf în care parcă dispăream toți.

Era să uit de agentul fiscal, era un om mare, gras, cu o servietă din piele de porc care parcă ar fi dorit la o singură trecere să adune toate taxele și impozitele. Oamenii îl priveau cu o oarecare

ostilitate și teamă. Unii dintre ei care erau mai unși cu toate alifiile se înțelegeau cu el la o țuică sau un pahar de vin și atunci se mai puteau amâna plățile.

Spre asfințitul soarelui, după ce lucrurile gospodărești erau așezate la locul lor, bătrânii satului ieșeau la porți și schimbau ultimele păreri. Vara era un anotimp care ne ducea aproape zilnic către baltă, la vremea aceea în Otopeni erau vreo 4 bălți frumoase, pline de vegetație, pește și păsări.

Spre toamnă era un adevărat spectacol pe ulițe, un du-te-vino de căruțe care nu mai pridideau cărând bogățiile anotimpului: struguri, prune, mere, dovleci, fasole uscată, porumb, sfeclă, nuci, iar ei, oamenii din Otopeni păreau mulțumiți de munca lor, fiind parcă și veseli de roadele pământului muncit. Se făceau țuica și vinul, iar după trecerea tuturor posturilor creștine începeau nunțile care se desfășurau în corturi pe străzi și bucuria puneă stăpânire pe viața acestor oameni din satul meu.

*Text: Gheorghe Constantin Silviu,
Primarul orașului Otopeni*

Continuare în numărul viitor